

Het zwembad van Torarica

Het zwembad van Torarica

Philip Hans Franses

Schrijver: Philip Hans Franses
Coverontwerp: Foto gemaakt door auteur
ISBN: 9789402199635
© Philip Hans Franses

Proloog

“Dames en heren, ladies en gentlemen, hier spreekt uw captain Schacht vanuit de cockpit. Voordat we onze daling gaan inzetten, willen wij ons verontschuldigen voor de vele turbulentie die we af en toe in de afgelopen uren hebben moeten ondergaan. Van de internationale luchtverkeersleiding mochten we echter geen andere route nemen. Om uw geleden ongemak iets te verzachten, bieden wij u op Zanderij een tegoedbon van 10 euro aan, die u kunt verzilveren in de dutyfree shop die u treft in de aankomsthal nog voor de paspoortcontrole.”

Een applaus golft door de Boeing 747 van Suriname Airways. Mensen lachen elkaar toe, knipogen worden gegeven, en kinderen kijkend vragend naar hun ouders.

“Voor degenen die al weer een tijdje uit ons mooie land weg zijn geweest, 10 euro is nu ongeveer gelijk aan 80 SRD.”

Ongelovige blikken worden uitgewisseld, en Jeremy tikt eerste stewardess Wendy aan: “wow, een week geleden was 10 euro nog 75 SRD, dat gaat snel.”

“Dames en heren, en dan nu nog wat laatste informatie voordat we gaan landen. Vanwege de grote drukte, en de vele vliegbewegingen,

landen wij vandaag op landingsbaan 9 en gaan wij van boord bij gate E4....”

De rest van de mededelingen kan niet meer worden gehoord, want het eerdere applaus wordt nu opgevolgd door een golf van gelach en geschater.

Geert en Diny kijken elkaar schouderophalend aan, en begrijpen niet goed waarom alle Surinamers in het bomvolle toestel nu zo vreselijk hard moeten lachen.

1

Maandag 22 mei 2017

Vincent mompelt bij zichzelf “je kunt wel zien dat het met de economie weer beter gaat, wat een drukte”, terwijl hij de grote hal van Schiphol binnenloopt. Hij had ver weg moeten parkeren, bij P3 Lang Parkeren, en het was een hele sjouw geweest naar de bus, die daarna doodleuk twaalf minuten stil bleef staan, terwijl de chauffeur naast de deur een sigaretje rookte. Incheckbalie 29 in hal 3, zo leest hij op het bord met Vertrektijden, en ook dat de PY993 vandaag om 10.20 op tijd vertrekt.

“Ik zou maar ruim op tijd aanwezig zijn.” had zijn vrouw Jantien gisterenavond nog gezegd. Vanmorgen rond 6 uur vond ze het zelf wel iets te vroeg om op te staan. Vincent had gisterenavond alles al ingepakt, zodat hij om half 7 weg kon rijden uit Rotterdam, Schiebroek. De weg was nog zonder file, hoewel het rond knooppunt Badhoevedorp wel al drukker aan het worden was. Rond half 8 was hij het parkeerterrein P3 opgereden.

Hal 3 is al bomvol met ophalers, er zijn veel ballonnen in de vorm van harten, en door het raam zwaaien twee meisjes naar een familielid die haar koffers van bagageband 19 haalt. Via een omhoog lopende band, komt Vincent aan op de etage van vertrekkende vluchten. Hij was er al voor gewaarschuwd, maar toch

schrikt hij nog even van de nog grotere drukte bij incheckbalie 29. Iedere passagier van de Boeing 747 van Suriname Airways, te herkennen aan een karretje met daarop minstens 3 koffers en 4 plastic tassen, is omringd door vele familieleden en vrienden. De doorgang naar de incheckbalie is volledig versperd, ook omdat er een aantal passagiers bezig is de inhoud van een van de koffers te verdelen over kleinere stuks handbagage. 20 kilo per koffer is de norm, en als je meer betaalt kunnen er meer koffers mee. De meegereisde familieleden omhelzen zo hier en daar de grondstewardessen, die ze herkennen als ook weer familieleden, en belangstellend wordt gevraagd hoe het met iedereen gaat. Een groepje passagiers is onderweg naar een begrafenis van een oom in Nieuw Nickerie, en er wordt openlijk door een oudere dame in een rolstoel gehuild. In de hoek naast de incheckbalie staat er een lange rij van passagiers die hun koffers in plastic laten intapen, en naast die rij is een man bezig de plastic verpakking er weer van af te halen, want ook zijn koffer is te zwaar. Niemand kijkt om naar Vincent, die al slalomend onderweg gaat naar de balie voor businessclass passagiers.

Jawel, Vincent heeft geluk. Na jaren namens de universiteit gereisd te hebben en met zijn 1 meter 86 dubbelgevouwen gezeten te hebben in de economy klasse, is het hem eindelijk gegund, zo zegt hij het maar, dat hij deze keer in de businessclass mag zitten. Stoel 2A, zag hij tot zijn grote plezier, toen hij voor de balie in de automaat zijn paspoort had gestoken.

“Goedemorgen meneer, mag ik uw paspoort en instapkaart?”
zegt Rachelle, die vanochtend tot haar grote voldoening was
toegewezen aan de businessclass passagiers.

“U gaat naar Suriname op vakantie?”

“Nee”, zegt Vincent,

“Ik ga voor mijn werk, maar daarna toch ook nog een paar
daagjes vakantie, of misschien wel wat luieren bij het zwembad”.

“Oh”, kijkt Rachelle belangstellend,

“dan hoop ik voor u dat u naar Torarica gaat, en dan bedoel
ik niet het Royal, maar de original”.

En jawel, dat is precies waar Victor heeft geboekt. Bleek best een
duur grapje, maar hij had gehoord dat het zwembad van Torarica,
daar moest je wel zijn geweest.

Dat “Ik ga voor mijn werk, maar daarna toch ook nog een
paar daagjes vakantie” had Vincent bij het consulaat nog behoorlijk
in de problemen gebracht. Het Consulaat van Suriname, gevestigd
aan de De Cuserstraat 11 in Amsterdam, is een vrijstaande
kubusvormige villa, aan de rand met Amstelveen. Het consulaat ligt
in een wijk met lage jarenzestig huizen loodrecht op de hoofdstraat,
niet al te groot allemaal, met zo hier en daar een villa er tussen. De
balie voor de visa bevindt zich in het souterrain van het consulaat,
en als Vincent daar naar binnen stapt om 9 uur in de ochtend is hij
de eerste klant. Achter de ramen van de balie ziet hij mensen heen
en weer lopen, en achter hem komt een schoonmaker binnen die aan
balie 1 de sleutel van de wc vraagt, die buiten achter een houten
deur te vinden is. De inrichting van het souterrain is sober, bruin
hout, hokje om pasfoto's te maken, en verder een twintigtal soms

aan elkaar vastzittende formica kuipstoeltjes. Vooral vanwege een statieportret van President Desi Bouterse is te merken dat deze ruimte iets met Suriname te maken heeft.

Het duurt 10 minuten voordat Vincent naar de balie wordt geroepen.

“Komt u maar, meneer.”

“Wilt u op dit formulier met deze paperclip even uw pasfoto zetten?”

“Natuurlijk”, zegt Vincent, en gezien dat hij nog steeds de enige klant in de ruimte is, hoopt hij dat hij snel klaar is hier, dan haalt hij zijn eerstvolgende afspraak in Rotterdam nog.

“Gaat u maar even zitten hoor.”, zegt de dame achter de balie nadat hij 40 euro heeft gepind. De minuten verstrijken, en na bijna een kwartier galmt er door de microfoon aan de balie,

“Meneer de Rijk?”

Ha, ready, denkt Vincent, en hij is in vier grote stappen bij de balie.

“Hebt u ook een uitnodiging voor uw bezoek?”

“Nou”, zegt Vincent,

“Ik ben betrokken bij de organisatie van een congres in Paramaribo, nu ja, ik organiseer het congres eigenlijk grotendeels zelf, dus, nee ik heb geen uitnodiging.”

“Onze regels schrijven voor dat u een uitnodiging moet hebben.”, zegt de dame rustig.

“Maar dan zou ik mezelf moeten uitnodigen, mevrouw, en dat is toch een beetje raar?” pruttelt Vincent. Hij probeert beleefd te blijven maar hij denkt toch ook aan de vroege ochtendrit helemaal hier naar toe.

“Dan moet u iemand anders vinden die u kan uitnodigen, kent u niet iemand van een ministerie of de universiteit?”

“Natuurlijk, maar ja, die uitnodiging heb ik dus nu niet bij me.”, stelt Vincent.

“Als u dan morgen terugkomt met de uitnodiging, kunnen we een visum gaan geven.”, zegt de dame.

“Maar mevrouw, ik ben om half 7 opgestaan om helemaal hier naar toe te rijden, en trouwens op uw website staat het ook niet aangeduid.”, probeert Vincent nog.

“De website is under construction”, zegt de dame terwijl ze zich omdraait om naar de kamer achter te lopen. Vincent blijft even staan, en gaat dan maar weer op dezelfde stoel zitten als waar hij zo even zo enthousiast uit was opgeveerd.

De volgende minuten verstrijken, en na vijf minuten galmt dezelfde stem door de microfoon aan de balie,

“Meneer de Rijk?”

Hoopvol stapt Vincent naar de balie, en hoort de dame zeggen:

“Als u mij plechtig belooft vanmiddag een digitale uitnodiging te sturen, u kunt dat vandaag doen, ze worden daar over een paar uren wakker, dan zal ik u nu uw visum geven”

“Dat belooft ik plechtig” hoort Vincent zichzelf zeggen, en hij neemt zich voor dit meteen bij terugkomst op de universiteit te gaan doen.

Met de instapkaart gevouwen in het paspoort in de hand, gate G7 zo had hij onthouden, loopt Vincent richting de roltrap, die hem een etage hoger brengt naar de paspoortcontrole voor businessclass

passagiers. Terwijl de bewakingsambtenaren met elkaar in gesprek blijven over de aanstaande finalewedstrijd van Ajax tegen Manchester United op woensdag, kiepert Vincent al zijn sleutels, laptop, en flesje water in een bak.

“Ho meneer, dat flesje water kan helaas niet mee, wilt u dat hier opdrinken of zal ik het weggooien?”

Och ja, dat is waar ook, dacht Vincent. Wie maakt er nu een bom van een flesje water? Eigenlijk, dacht Vincent, is dit natuurlijk gewoon een manier voor Schiphol om na de douane iedereen veel geld te vragen voor een flesje water, maar goed, nu geen zin in discussie met de bewaker, die voert ook maar zijn werk uit.

“Gooit u maar weg hoor.”

Met de handen omhoog staat Vincent in een glazen cabine, waar twee schuivende panelen om hem heen zoeven. Een rinkelend geluid klinkt boven hem.

“Wilt u even uw broekriem af doen.”

Na de riem ook in een bak te hebben gelegd, probeert Vincent het nog eens, en dit keer blijft de cabine stil. Op sokken en met één hand zijn broek vasthoudend, kijkt Vincent afwachtend naar de tunnelvormige machine met zemen lappen waar dan eindelijk zijn laptoptas en andere spullen in een andere bak tevoorschijn komen. De bak met de riem slaat linksaf, richting Vincent, maar de bak met de laptoptas neemt een andere afslag richting een dame met plastic handschoenen die Vincent vraagt

“Is dit uw tas?”

“Dat is die inderdaad.” zegt Vincent.

“Mag ik deze tas even open maken?”

Weigeren lijkt Vincent nu niet zo'n goed idee, dus hij knikt instemmend. De dame met het V-teken op haar blauwe trui grabbelt wat in de laptoptas, en haalt er een kurketrekker uit.

“Deze kan echt niet mee meneer, daar kunt u iemand mee verwonden.”

“Nou, ik wil er eigenlijk een flesje wijn mee open kunnen maken”, zei Victor nog, maar hij realiseerde zich meteen dat het nogal dom was om dat ding in de handbagage mee te hebben. Was altijd wel handig, hoor, zo'n kurketrekker, want hij had dat wel eens gehad in een hotel, heerlijk flesje wijn gekocht in de supermarkt om de hoek van het hotel, en dan daarna nergens een kurketrekker te vinden. Hij kon ook moeilijk naar de balie van zo'n hotel lopen, waar de hotelbar dan naast lag, en dan bij de receptie vragen om een kurketrekker. Dus, altijd ging het instrument mee op reis, maar nu dan dus helaas in de verkeerde tas.

“Ik mag u deze niet laten meenemen het toestel in”, zegt de dame met het V-teken.

“Nou, dan moet ik in Suriname maar een nieuwe kopen”, zegt Vincent nog.

Alles weer in de laptoptas gepropt, loopt Vincent naar de marechauseecabine waar zijn paspoort wordt gecontroleerd.

“Een goede reis meneer” zegt de blonde man van nog geen vijftientig jaren in de cabine, en hij vouwt de instapkaart in het paspoort op de bladzijde van het visum. Vincent loopt de vertrekhal in, gaat naar links richting gate G, en ziet een Starbucks. Veel te dure koffie allemaal, mompelt hij, maar dit keert gunt hij zichzelf

een plezier, en bestelt een latte macchiato van 4 euro 65. Met beide handen vol, schuifelt Vincent naar een rij zitkuipjes, zet op een hoektafeltje zijn papieren beker koffie, en ploft neer, zodanig dat iedereen in dezelfde rij met stoeltjes even opkijkt wie er bij is komen zitten.

Voor Geert en Diny van der Kruk begint de droomreis minder voorspoedig. Ze staan in een lange rij voor de economyclass, en na een uur in de rij staan zij eindelijk aan de beurt. Stoelen 34 G en H, allebei aan het gangpad, gelukkig wel naast elkaar. Het is de eerste grote vliegreis van hun leven. Natuurlijk, ze zijn wel eens naar London gevlogen en naar Praag, wat een mooie stad was dat trouwens, maar dit keer zouden ze echt de oceaan overgaan en negen en een half uur vliegen. Ze hadden gehoord van ongemakken in het vliegtuig vanwege het lange zitten, dus ze hebben zich voorgenomen om regelmatig even in het vliegtuig te gaan lopen. De twee stoelen naast elkaar aan de zijkant van het toestel maakten dit ook mogelijk, en ze konden er gemakkelijk uit, zo aan het gangpad. De heenreis vinden ze nog het minst spannend, want ze zouden bij licht aankomen in Suriname en daar dan een taxi nemen naar het hotel. Maar nu al, voordat hun tweeweekse reis zou beginnen, zagen ze op tegen de terugreis. Die terugreis betekende een vlucht die zou vertrekken om 22.20 en om 12.20, de dag erna, weer arriveren in Amsterdam. Met de wind mee zou het toch een iets kortere vliegtijd van negen uur worden. Maar of het zou lukken om te slapen die nacht, daar maakten ze zich nu al zorgen over. Ook had een collega van Geert hem verteld dat Suriname Airways wel eens een vliegtuig

uit het schema haalde omdat de president die dan nodig had. “Zul je net zien”, had de collega nog gezegd met een olijke knipoog.

Geert van der Kruk had meer dan dertig jaren gewerkt bij de afdeling Technisch Beheer van de Universiteit van Groningen, maar nu was het dan toch van een vervroegd pensioen gekomen. De universiteit die al meer dan vier eeuwen bestond ging door moeilijke tijden zo sinds 2010. De nieuwe voorzitter van het College van Bestuur had, zoals zoveel universiteitsbestuurders, grote plannen, en dan vooral bouwplannen. Het complex in Paddepoel moest vooral een echte campus worden met ook allemaal startende bedrijven voor jonge ondernemers. De bouwtekeningen lieten grote complexen zien, met veel glas, want ja, transparantie was het moderne credo, en aangezien er genoeg geld op de bank stond kon het wel. Het risico van een stijgende rente werd afgedekt met derivaten, die via de ABN AMRO bank op de Grote Markt met graagte werden verstrekt.

Niets leek er mis te kunnen gaan totdat bleek dat de grond iets ten noorden van de campus vervuild was, de afgraving vele miljoenen kostte, en uiteindelijk de bouwbedrijven met offertes kwamen die ruim boven de eerste begroting lagen. Gezien de derivaten die nog open stonden, was de bank nu ineens wat minder vriendelijk en al helemaal niet scheutig met leningen. Er moest dus flink bezuinigd worden. Tegelijk namen ook de aantallen studenten af, ondanks de inzet op meer internationale studenten en dat maakte de noodzaak van een grote reorganisatie acuut.

Zoals gebruikelijk bij universiteiten wordt er niet bezuinigd op grote plannen, maar meestal volgt er een personeelstop en een afvloeiing van wat dan ineens overtollig personeel blijkt te zijn. De kleine letterenstudies raken als eerste in paniek, maar ook dure opleidingen als Scheikunde en Biologie werden verzocht met plannen te komen of en hoe het allemaal wat minder zou kunnen. De afdeling Technisch Beheer, een afdeling met veertig medewerkers, vele toch al wel in de vijftig, hun hele leven gewerkt bij dezelfde werkgever, werd volledig opgeheven. Nu ja, het eerste bericht in de universiteitskrant repte van een onderzoek naar mogelijke samenvoeging en eventuele outsourcing, maar Geert wist na al die jaren wel beter, de afdeling werd ontmanteld.

Een reorganisatie kost uiteindelijk altijd weer meer geld dan vooraf gedacht, en zo ook had het einde van Technisch Beheer een prijzig staartje. Alle medewerkers boven de 60 werd een riant vertrekregeling aangeboden, met behoud van vakantiegeld en een dertiende maand. Nadat Geert nog even wat had tegengestribbeld, liet hij zich toch nog snel overtuigen vooral ook door Diny, die stelde dat ze dan toch eindelijk eens een mooie reis konden gaan maken. Hun twee kinderen hadden nog Australië of Nieuw Zeeland gesuggereerd, maar Geert had vanwege zijn hobby postzegels verzamelen altijd al interesse gehad in de, zoals ze in dat jargon heten, overzeese gebiedsdelen, en zo kwam het er van dat ze een reis naar Suriname hadden geboekt. Zon, zee en strand, en lekker een beetje fietsen, daar hadden ze zin in. Van het College van Bestuur

kregen Geert en zijn vertrekkende collega's als afscheidscadeau een mooie grote reiskoffer, en die kwam nu goed van pas.

Op de zondag voor de maandag van vertrek waren Geert en Diny allebei toch wel een beetje zenuwachtig geweest. Zo bleek Suriname helemaal geen zandstrand te hebben, hadden ze gehoord, maar goed, geen zorg, er was bij het hotel Torarica een mooi zwembad, zei men. Ze hadden fietsen gehuurd voor twee weken, en verheugden zich zeer op uitgebreid fietsen in de natuur. Diny had voor de zekerheid toch maar een warm vest ingepakt, voor het geval het in de nacht zou afkoelen. De nieuwe koffer zat al snel vol met veel te veel van alles, maar als Geert er op ging zitten, kon Diny snel de slotjes dichtmaken. De volgende morgen zouden ze eerste trein vanuit Groningen nemen rechtstreeks naar Schiphol, en ze arriveerden rond kwart over 8 in het treinstation. De wandelschoenen pasten niet meer in de koffer, die hadden ze maar gewoon alvast aan gedaan.

De bijna dagelijkse vlucht van de Boeing 747 van Suriname Airways is een belangrijke verbinding tussen Suriname en Nederland. Sommigen zeggen zelfs dat het de belangrijkste verbinding is tussen hun land en de gehele buitenwereld. Natuurlijk, er zijn vluchten naar Belem in Brazilië en naar Miami, maar niet met zo een vaste regelmaat. Ook kun je met de auto naar Europa rijden, zoals ze wel eens zeggen, omdat je bij Albina in het oosten de grens over kan naar Frans Guyana, een onderdeel van Frankrijk. Je hoorde wel eens verhalen van meisjes die zwanger waren en die

dan met een bootje over staken naar Frans Guyana omdat men zei dat de ziekenhuizen daar veel beter waren. In het westen van het land kun je met de Suriname Guyana ferry naar Engelstalig Guyana gaan, maar dat doen maar weinig mensen. Of in ieder geval, gewone Surinaamse burgers komen meestal niet zo ver. De meesten blijven gewoon in de stad, en daarmee wordt Paramaribo bedoeld. Met een oppervlakte van meer dan 180 vierkante kilometer is de stad zo ongeveer even groot als het eiland Walcheren in Zeeland.

Omdat de lijn Paramaribo Amsterdam zo belangrijk is, is het vertrek en de aankomst van de vliegtuigen een ware gebeurtenis. Zowel in Amsterdam als in Paramaribo zijn er vele uitzwaaiers en vele ophalers. Hele families gaan een ruime middag en avond naar Zanderij, het vliegveld zo'n uur rijden van de stad, en ook in Amsterdam staat er een menigte te wachten op hen die op bezoek bij familie komen. Voor wat de inwoners van Paramaribo betreft had het vliegveld wel wat dichterbij de stad mogen liggen, want er lijkt ruimte genoeg in het land.

In de vertrekrimte voor gate G7 komt iedereen elkaar weer tegen, iedereen die mekaar ook zag bij de incheckbalie. Velen herkennen familieleden en je hoort dan ook veel "Hoe is het met u?" Veel passagiers nemen weer afscheid van Nederland, en zullen er misschien pas over een jaar of tien weer terug kunnen komen. Andere passagiers gaan na jaren, soms pas voor het eerst weer, terug naar het land van herkomst. Hoe dan ook, het is voor velen een emotionele reis, en dat maakt dat de vertrekhall vol is van stemmen,

roepen, rennende kinderen, oma's in rolstoelen, een band met instrumenten, teveel om te zien.

Als het signaal Now Boarding aanflitst, en de grondstewardess omroept dat het tijd is om reizigers met kleine kinderen als eerste in het toestel binnen te laten, is dat voor bijna iedereen het signaal om op te staan en in de rij te gaan staan. Vincent wurmt zich tussen nietsvermoedende passagiers die in de verkeerde rij staan, namelijk de businessclassrij, en toch wel een beetje parmantig kijkt hij de grondsteward aan met een gezicht van, ik hoef gelukkig niet in die lange rij te staan.

“Goedemorgen, meneer de Rijk, welkom aan boord, mijn naam is Wendy Straal, en ik ben er vandaag verantwoordelijk voor dat u een fijne vlucht heeft, kan ik uw jasje aannemen?”

Geweldig, denkt Vincent, zo zou het altijd moeten gaan eigenlijk. Maar ja, dit is dan toch wel even een vliegreisje van 2700 euro als het niet meer is. Hij heeft zelf niet geboekt, maar het een secretaresse laten doen. Hij legt zijn laptoptas in de locker boven hem, helemaal voor hem alleen, denkt hij, wat jammer dat ik niet meer bij me heb, maar dan neem ik op de terugreis wel wat extra cadeautjes mee. Hij pakt de Voetbal International uit de tas, en ook nog Inferno van Dan Brown, had hij met kerst van Jantien gekregen, en nu kwam die goed van pas. Hij ploft in de ruime stoel, en ziet onder zijn rechterhand op welke wijze hij de stoel in allerlei standen kan krijgen. Net als mister Bean in de bekende tandartsscene drukt hij op verschillende knoppen, en onder zijn benen schuift een paneel

naar voren dat hij zo snel niet weet te stoppen. Voordat hij het weet, is de stoel veranderd in een bed.

“Gaat u nu al slapen?”, zegt Wendy.

“Niet eerst een glaasje champagne?”

“Nou, graag, maar eerst moet ik even deze stoel weer omhoog krijgen.”, zegt Vincent al liggend.

“Laat me u helpen.”

Piepend komt de stoel overeind, staat de rugleuning bijna weer recht, en is Vincent de veiligheidsgordel kwijt. Na wat drukken op knopjes raakt de gordel los, en kan Vincent die om gaan doen. Hij pakt zijn mobiel en maakt een foto van het stoelnummer boven zijn hoofd, leuk om straks naar Jantien te sturen.

“Heerlijk, ja, champagne, dank u wel.”

Vincent kijkt op het scherm voor hem welke films er tijdens deze reis te bekijken zijn. Ja, waar heeft hij zin in? Er is veel keuze, maar eigenlijk vindt hij de nieuwste films allemaal niet zo interessant. Hij bladert op het scherm door de wat oudere films, en hij komt uit bij Argo. Vagelijk herinnert hij iets gelezen te hebben over deze film, met Ben Affleck in de hoofdrol. Iets met een gijzeling en ontsnapping uit Teheran, het is al weer een tijdje terug.

“Dames en heren, goedemorgen is het nog, hier is uw gezagvoerder, mijn naam is Winston Schacht en namens de bemanning onder leiding van purser Jeremy Klashoofd, heet ik u van harte welkom op deze vlucht van Suriname Airways.”

“We zullen vandaag naar Paramaribo te vliegen, en we wensen u een aangename vlucht.”

“We mogen van de vluchtleiding over een kleine 10 minuten vertrekken, en dan zullen we koersen in de richting van Zandvoort, dan de zuidkust van Engeland, die we waarschijnlijk kunnen zien liggen want het is helder vandaag, en vandaar steken wij de oceaan over in de richting van Paramaribo.”

“De vluchttijd is 9 uur en 17 minuten, we komen dan naar verwachting iets voor op schema aan op Zanderij, het Johan Adolf Pengel International Airport.”

“De weerkaarten zien er goed uit, hoewel we wel enkele waarschuwingen zien voor wat turbulentie.”

“Mag ik u vragen om uw stoelriemen de hele reis maar vast te doen?”

“We wensen u een fijne vlucht, en laat u vooral ons cabinepersoneel weten als we u ergens mee van dienst kunnen zijn.”

“Ladies and gentlemen, this is your captain speaking...”
Vincent hoort het niet meer, hij heeft zijn koptelefoon op gedaan, en scrollt naar de film Argo, en drukt op play.

Diny en Geert hebben ook hun stoelen kunnen vinden. Dat duurde even want bij binnenkomst troffen ze een ouder creools echtpaar op hun stoelen aan.

“Oh sorry, we hebben 24 G en H, we hebben ons vergist.”

“Dank u wel, en laat uw tassen maar hierboven hoor, we hebben niet zoveel bij ons”, zegt Diny nog, terwijl het oudere

echtpaar al terug langs de binnenstromende rij mensen probeert te komen.

De Boeing 747 zet koers van de gate naar de Zwanenburgbaan. Er is een korte wachtrij en na een ruime bocht eenmaal op de baan, worden de motoren aangezet, en met een snelheid van iets meer dan driehonderd kilometer per uur, raakt het toestel los van de baan, en met een lichte knik, die iedereen even kort in het hoofd voelt, trekt het toestel snel omhoog. Een ruime bocht naar links geeft zicht op Zandvoort, en de zee glinstert in het late ochtendlicht.

Vincent is in slaap gevallen, Diny kijkt in het magazine met de inflight koopjes, en Geert bladert in de Telegraaf naar het sportkatern, waar al ruim de aandacht is voor de aanstaande Europa League finale.

2

Maandag 22 mei 2017

De richtingscoördinator van de opleiding Economie van de Faculteit der Maatschappijwetenschappen van de Anton de Kom Universiteit van Suriname, mevrouw drs. Tina Mungra, had graag het congres de titel gegeven: *De economische ontwikkelingen in de huidige wereld en de consequenties voor een kleine economie als die van Suriname*, maar dat had Vincent een veel te lange titel gevonden. Na een vergadering waar ook de decaan van de faculteit, de heer drs. Andre van Gorkum, bij was aangeschoven, en waar Vincent telefonisch aan had meegedaan, werd er overeenstemming bereikt over de titel: *Economische groei in Suriname*.

“Want”, zo stelde Vincent,

“Daar moest het toch eens van gaan komen.”

De titel was ook breed genoeg om het over ondernemerschap, belastingen, import, export en zelfs de verdere ontwikkeling van de agrarische sector te kunnen hebben. Dat laatste vond Vincent zeker relevant, want de laatste keer dat hij in Suriname was geweest had de taxichauffeur hem over de luide motor toegeroepen:

“Begrijpt u dat nou meneer, je gooit hier een rijstkorrel in de grond en je kunt rijst oogsten, maar wij als land, wij importeren de rijst in plaats van dat we het zelf telen!”

Het plan om in Suriname een congres te organiseren had hij al jaren, en nu werd het eindelijk werkelijkheid. Hij had meerdere goede collega's, van de Universiteit van California in San Diego, een van de Tulane Universiteit in New Orleans, en een van de Universiteit van North Carolina persoonlijk benaderd en bereid gevonden om een lezing te geven. De reizen en verblijf zouden worden vergoed door de congresorganisatie, dankzij een bijdrage van de Centrale Bank van Suriname, maar kon verder Vincent geen dagelijkse toelage toezeggen. Omdat niemand eerder in Suriname was geweest, en omdat Vincent hoog had opgegeven over de vriendelijkheid van de mensen en de kwaliteit van de Surinaamse keuken, hadden ze allemaal vrij snel ja gezegd. De andere mogelijke sprekers waar hij contact mee had gehad waren iemand van het Ministerie van Handel, Industrie en Toerisme, en een tweetal recent gepromoveerde universitair hoofddocenten van de ADEK, zoals de Anton de Kom Universiteit van Suriname meestal wordt afgekort. Of het zeker was dat die ook zouden komen wist hij niet. Al met al een mooi congresprogramma, dat zou beginnen op dinsdag 23 mei, met een ontvangst met lunch, dan vier sprekers, onder wie een van de drie Amerikanen, dan diner, en woensdag 24 mei het vervolg tot na de lunch, waarna er voor de deelnemers de gelegenheid was om een boottocht vanaf Leonsberg te maken om dolfijnen te zien en om naar Plantage Frederiksdorp te varen, een plantage die onlangs prachtig was gerestaureerd. Wie dat eventueel niet zou willen, kon bij 't Vat naar de Europa League finale gaan kijken. De meeste gasten zouden dan maandag 22 mei arriveren, even een beetje

uitrusten, en dan woensdagavond of anders donderdag weer terugreizen. Vincent zelf vliegt vrijdag weer terug. Hij moest zijn internationale gasten nog uitleggen dat het congres op woensdag al wel om acht uur in de ochtend zou beginnen, en dat dit niet ongebruikelijk is, en dat zijn gasten beter niet tot laat in de dinsdagavond aan de bar konden blijven zitten, ook omdat je toch wel moet wennen aan de temperatuur, die ook in de nacht gewoon 28 graden kan blijven.

Het congres zou plaats hebben in de conferentiezaal van het Royal Torarica hotel. De gasten konden hier ook een hotelkamer laten boeken, maar twee Amerikanen, ook een van het IMF, gaven er de voorkeur aan om in het Marriott hotel te verblijven, iets verderop aan de Anton Drachtenweg. Vincent had nog gewaarschuwd dat het hotel dan wel prima was, beetje Amerikaans, nou en dat wilden ze juist graag, maar ook dat de schijnbare korte wandeling over een slecht onderhouden stoep naar de plaats van het congres wel een vermoeiende kan zijn, en ook wellicht gevaarlijk later op de avond. Men hoorde wel eens van berovingen langs de weg, en ook waren delen van de weg slecht verlicht. Daarnaast was de weg voor veel weggebruikers een reden om eens goed gas te geven, ondanks de aangelegde drempels in de weg. Als je maar hard genoeg reed, dan merkte je weinig van die drempels, dat was iedereen bekend.

Voor Vincent was de organisatie van het congres, zijn idee, zijn plan, zijn wens, en daarmee een prachtig begin van zijn sabbatical jaar. Hij had tot en met december 2016 maar liefst drie jaren in

Rotterdam gediend als bouwdecaan van de in 2013 gestarte Faculteit der Algemene Wetenschappen (FAW). Eind 2012 was hij benaderd door de zojuist benoemde Rector Magnificus Jan Willem Maasbracht om die taak op zich te nemen. Vincent had ervaring met bestuurlijk werk bij de economische faculteit, waar hij jarenlang het Instituut voor Toegepast Economisch Onderzoek (het ITEO) had geleid. Geboren in Groningen in 1970, gestudeerd in Groningen, geen lid van Vindicat geweest want zijn halve klas ging naar dezelfde universiteit, dus hij kende genoeg mensen, en gepromoveerd op zijn negenentwintigste in Groningen, op een proefschrift met als titel *Succesvol ontwikkelingsbeleid: Hoe kunnen we de Dutch disease tegengaan?*. Pas in 2000 zou hij naar Rotterdam vertrekken, samen met zijn toen net zwangere vrouw Jantien. In Rotterdam was zojuist het ITEO gestart en men zocht een ondernemende geest, in een dynamisch lichaam zo voegde Vincent altijd aan, en iemand met een brede kijk op het vakgebied. Voor zijn promotieonderzoek was Vincent al eens naar Suriname geweest in 1999, in een tijd van ongekende inflatie daar, wel bijna 100 procent op jaarbasis, en hij vond het een prachtig land.

De Faculteit der Algemene Wetenschappen was een idee van de rector zelf, en hij zelf, de rector, vond het een buitengewoon goed idee. In Rotterdam waren er grote opleidingen in de rechten, bedrijfskunde en economie, maar zo vond Jan Willem, en zo liet hij zo ook vaak ontvallen, bij die grote opleidingen word je wel erg monomaan opgeleid. En juist in deze tijd waarin scholieren minder lezen, minder talen beheersen, helemaal opgaan in games, maar ook

een tijd waarin allerlei grote vraagstukken, zoals globalisering, dreigend banenverlies door robotisering, de dwingende rol van internet, en crisis, antwoorden nodig hebben was het van belang dat de studenten vooral breed moeten worden opgeleid. Jan Willem was er van overtuigd dat je altijd daarna nog zou kunnen specialiseren als jurist of econoom. Studenten in de universiteitsraad vonden het een geweldig idee, en al helemaal toen bleek dat er wat examencijfers of profielen op de middelbare school geen eisen werden gesteld.

In september 2013 bij de Opening Academisch Jaar had Jan Willem, in zijn stijlvolle toga met fonkelende ambtsketting, dan ook trots kunnen melden dat er maar liefst 120 studenten diezelfde dag zouden gaan beginnen in het eerste jaar. Het curriculum in het eerste jaar was een verzameling van inleidingen in sociale vakken, milieuvraagstukken, migratie, over de gevolgen van globalisering, robotisering, en natuurlijk discussievakken over het koloniale verleden, de rollen van mannen en vrouwen, etniciteit, van alles wat. Dat alles dan nog aangevuld van vaardighedenvakken zoals debatteren, presenteren, maar ook zoiets als overtuigen en goed overkomen. Kortom, een opleiding voor de moderne student, die wel veel wil, maar nog niet precies weet wat, en daarom nog niet te veel wil kiezen. De onderwijsvorm was natuurlijk probleemgestuurd, en de vorm van tentamineren was vaak een groepsdiscussie waarbij de individuele bijdrage van elke student naar inhoud en omvang werd beoordeeld. Vincent, als bouwdecaan, had een aantal collega's bereid gevonden om betrokken te zijn bij

deze opleiding en het rooster was snel gemaakt. De universiteit had niet helemaal gerekend op de noodzaak van veel kleine zaaltjes voor groepswork en discussie, maar er werd besloten om een gebouw dat zou worden gesloopt geschikt te maken voor dit kleinschalige onderwijs. Het asbest was verwijderd, en met hulp van veel tussenwandjes werden oude collegezalen omgetoverd tot lokalen waar je met 10 tot 15 studenten heel goed onderwijs kon hebben.

Nog geen maand na de succesvolle start van deze brede bacheloropleiding raakten Jan Willem en Vincent in een heftige discussie met de decanen van de faculteiten recht, economie en bedrijfskunde, en die discussie betrof de aansluiting van de brede bachelor bij de Faculteit der Algemene Wetenschappen bij de masteropleidingen van die drie grote faculteiten. De decaan van economie had in een interview al laten weten dat “wat mij betreft die FAW studenten er bij ons niet in komen”, en hij had een heftig intern debat op de universiteit laten starten. Er werd voet bij stuk gehouden, en dit maakte dat Vincent het curriculum in het tweede jaar flink moest veranderen. Zo verdween Koloniaal Verleden 2 en Integriteit B van de kalender en werden vervangen door Romeins Recht en Grondslagen van de Micro-economie. Dit allemaal zeer tegen de wens van de faculteitsraad van de FAW, met daarin twee derde studenten en een derde ondersteunend personeel. De wetenschappers hadden het te druk met het geven van intensief onderwijs, en ze probeerden ook nog iets van hun eigen wetenschapsgebied bij te houden, en gaven aan te weinig tijd over te houden om lid te zijn van de medezeggenschapsorganen. De jaren

2014 tot 2016, het waren tropenjaren geweest voor Vincent, zoveel conflict en tumult, dat hij te vaak ook nog eens allemaal mee naar huis nam om te delen met zijn vrouw.

Vincent was en is nog steeds getrouwd met Jantien Verburg, zij is geboren in Lauwersoog, en ze leerden elkaar kennen tijdens hun studie in Groningen. Ze zagen elkaar wel eens op een feestje van een gezamenlijke kennis, maar daarna waren ze elkaar uit het oog verloren. Een paar jaren later, Vincent was bijna klaar met zijn proefschrift, kwamen ze elkaar tegen in de Poelestraat, en wie er begon weten ze nog steeds niet, maar ze spraken af voor een lunch, daarna een diner, daarna een weekendje in een kasteel, en daarna raakten ze elkaar niet meer kwijt. Jantien had psychologie gestudeerd, en daarna jarenlang vanaf 2000 bij de arbodienst in het centrum van Rotterdam gewerkt. Elke dag hoorde ze de problemen aan van voor haar onbekende mensen, en naarmate ze langer werkte kostte het haar steeds meer moeite om haarzelf in te leven in de problemen van anderen. Na de moeizame geboorte van hun tweede kind, een zoon, werd het moeilijk het werk weer op te pakken, en kreeg ze een burn-out of iets dat er op leek, en zat ze in het begin hele dagen thuis. Na een jaar krabbelde ze op, en was ze een studie kunstgeschiedenis gaan doen, en met hulp van een collega van Vincent, die ook deels bij de Rotterdamse Kunststichting werkte, had ze nu een parttime baan bij Museum Boijmans van Beuningen in de winkel nabij de uitgang. Ach, als de kinderen wat groter zijn, dan pak ik het allemaal wel weer op, dacht Jantien. En, het was ook fijn om Vincent terzijde te staan bij de lastige jaren bij de FAW. De